ECLI:LV:AT:2022:0121.11351001621.4.L
Lieta Nr. 11351001621, SKK-142/2022
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2022.gada 21.janvārī

Tiesa šādā sastāvā: senatori Sandra Kaija, Ivars Bičkovičs, Inguna Radzeviča,

iepazinusies ar apsūdzētās /pers. A/ aizstāvja Ivara Rudzika kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2021.gada 23.septembra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Kriminālprocesa likuma 573.[1]panta pirmā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572.pantā un 573.panta pirmajā daļā minētajām prasībām vai ja kasācijas sūdzība vai protests iesniegts par tiesas nolēmumu, kas saskaņā ar likumu nav pārsūdzams.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Minētā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa lietā iegūtos pierādījumus no jauna neizvērtē.

Apsūdzētās /pers. A/ aizstāvis kasācijas sūdzībā atkārtojis savus apelācijas sūdzības argumentus par to, ka pārkāptas apsūdzētās tiesības lietot valodu, kuru šī persona prot, jo kriminālvajāšanas laikā prokurors nenodrošināja tulku. Arī pirmās instances tiesas 2021.gada 1.aprīļa paziņojums par lietas izskatīšanu rakstveida procesā apsūdzētajai nebija saprotams.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa šos argumentus ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi, pamatojot savus atzinumus ar lietā iegūtajiem pierādījumiem un atsaucēm uz tiesību normām un literatūru. Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka /pers. A/ nav atzīstama par personu, kura neprot valsts valodu, un norādījusi, ka tas, ka apsūdzētā /pers. A/ liecības sniegusi gan latviešu, gan krievu valodā, nevar būt pamats, lai atzītu, ka tikušas pārkāptas apsūdzētās tiesības uz kriminālprocesā lietojamo valodu. Tiesa arī konstatējusi, ka prokuratūrā, būdama nopratināta kā apsūdzētā, /pers. A/ liecības sniegusi latviešu valodā, kā arī apsūdzētā pratināšanas protokolā pašrocīgi kā arī protokolā par apsūdzētā iepazīstināšanu ar krimināllietas materiāliem pašrocīgi ierakstījusi, ka protokolu ir izlasījusi un noviņas vārdiem pierakstīts pareizi (lietas 94., 96.lapa). Tāpat lietas materiālos ir /pers. A/ pašrocīgi latviešu valodā rakstīts paraksts par kratīšanas laikā izņemto mantu saņemšanu un iesniegums prokuratūrai par informācijas izprasīšanu (lietas 49., 95.lapa). uzrakstījusi, ka no advokāta labprātīgi atsakās, protokolu ir izlasījusi un no viņas vārdiem pierakstīts pareizi.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētās /pers. A/ aizstāvja kasācijas sūdzības argumenti šajā daļā pamatoti ar sūdzības iesniedzēja atšķirīgo viedokli par lietā iegūto pierādījumu vērtēšanu, savukārt pierādījumu izvērtēšanu atbilstoši likumam veic tā tiesa, kas izskata lietu pēc būtības. Aizstāvja kasācijas sūdzības argumenti pēc būtības pauž viņa neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Krimināļprocesa likuma 569.panta pirmo daļu.

Kasācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pirmās instances tiesa lietu nepamatoti izskatījusi rakstveida procesā bez pierādījumu pārbaudes, jo tiesa nav noskaidrojusi personas, kas īsteno aizstāvību, viedokli. Apsūdzētā klusēšana pēc tiesas paziņojuma nav piekrišana pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai.

Senāts norāda, ka apelācijas instances tiesa, izvērtējot apelācijas sūdzības argumentus, ir atzinusi, ka lieta pirmās instances tiesā izskatīta saskaņā ar Krimināļprocesa likuma 499.panta nosacījumiem, kā arī, pamatojoties uz Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 12.panta 1.[1]daļu. Pirmās instances tiesa pārliecinājusies, ka apsūdzētā /pers. A/ pirmstiesas krimināļprocesā atzinusi savu vainu pilnībā, izdarīto nozēlojusi un piekritusi pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai. Savukārt tiesa, lemjot par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu, ir pārliecinājusies, ka lietas materiāli apstiprina apsūdzētās vainīgumu un noziedzīgais nodarījums pareizi kvalificēts pēc Krimināllikuma 221.[6]panta. Tiesai nav radušās šaubas par apsūdzētās /pers. A/ vainīgumu viņai inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā un šī nodarījuma juridisko kvalifikāciju.

Arī iebildumus pret lietas izskatīšanu rakstveida procesā bez pierādījumu pārbaudes apsūdzētā /pers. A/ nav iesniegusi.

Ievērojot minēto, konstatējams Krimināļprocesa likuma 573.[1]panta pirmajā daļā noteiktais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Krimināļprocesa likuma 573.panta trešo un piekto daļu, 573.[1]panta pirmo daļu, tiesa

nolēma:

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.
Lēmums nav pārsūdzams.

S.Kaija I.Bičkovičs I.Radzeviča